

Arrest

nr. 139 686 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen trof op 3 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vast in zijn arrest van 6 oktober 2011 (RvV 6 oktober 2011, nr. 68 060).

1.3. Verzoeker diende op 3 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaarde de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk op 10 februari 2011.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 22 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 25 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 september 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.9. Verzoeker diende op 10 januari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juli 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Eveneens op 2 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 17 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: A.(...), B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 24.09.2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.01.2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11, § 1, eerste lid en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Eerste onderdeel: duur van het inreisverbod

Het inreisverbod is in casu op stereotiepe wijze gemotiveerd. Tegenpartij houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker en gezinsleven.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

“Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar.”

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11 stelt ook uitdrukkelijk dat “de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Verzoeker wijst er voorts op dat de termijn van 3 jaar voor dit inreisverbod een maximumtermijn betreft. Tegenpartij is bijgevolg niet gehouden tot het afleveren van een inreisverbod met een duur van 3 jaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet waarom tegenpartij deze maximumtermijn van 3 jaar i.p.v. een kortere termijn voor het inreisverbod toepast.

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het nemen van inreisverbod nochtans rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

“Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene, hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod, zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar.”¹

In een arrest dd. 28 augustus 2013 stelde Uw Raad ook duidelijk:

“In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, in het bijzonder dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2012. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betwist ook niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd, doch stipt aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom de verweerder heeft gekozen voor een maximumtermijn. In deze argumentatie kan verzoekster worden gevolgd. Aangezien de wet duidelijk stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd, betekent dit dat de verweerder zelf de duur van het inreisverbod kon bepalen met dien verstande dat de duur de drie jaar niet mocht overschrijden. Het is geheel niet duidelijk waarom verweerder gekozen heeft voor de maximum termijn. Op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.”²

Doordat tegenpartij onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vevat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast (RvV 27 februari 2013, nr. 98.002).

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven op geen enkele wijze dat tegenpartij conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening zou hebben gehouden met het gezins- en familieleden van verzoeker, hoewel verweerder ervan op de hoogte is dat verzoeker een gezinscel uitmaakt met zijn moeder en broer.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11, § 1, eerste lid, alsook artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker die nochtans ter kennis waren van verwerende partij.”

3.2. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

3.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het bestreden inreisverbod wel degelijk bepaalde concrete overwegingen bevat die het opleggen van een inreisverbod van drie jaar ondersteunen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar het feit dat *“Betrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 24.09.2012”*, dat hij *“nog geen stappen (heeft) ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten”* en tenslotte dat hij *“een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 10.01.2013.”* In weerwil van verzoekers beweringen blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk waarom voor de maximumtermijn wordt gekozen. Verzoeker betwist noch weerlegt de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker bestempelt de overwegingen als stereotiep, maar dit volstaat niet om de beslissing onwettig te bevinden. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.4. Bovendien blijkt uit de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf die eveneens op 2 juli 2014 werd genomen, dat het bestuur wel degelijk rekening hield met de elementen inzake verzoekers beweerde gezinsleven met zijn moeder en zijn broer en de overige specifieke elementen, eigen aan zijn individuele geval. De verwijzing naar eerdere arresten van de Raad is niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.5. Het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst erop dat het voorwerp van onderhavig beroep geen beslissing tot verwijdering doch een inreisverbod betreft, waardoor het middel, in zoverre het gestoeld is op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, juridische grondslag mist.

3.6. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 74/11, § 1, eerste lid of 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN